

NOTER TIL BILAG

1. De givne oplysninger bygger i det væsentligste på *van der Meersch* m.fl.: *Droit des Communautés Européennes (les Nouvelles)* side 61 ff., *Jens Fejø, TfR 1972* side 175 ff., *Brinkhorst og Schermers: Judicial Remedies in the European Communities* side 136 ff., *Report on the Paramountcy of Community Law over the Laws of Member States (European Parliament Working Documents, 1965-1966, Doc. 43)* (Uofficiel engelsk oversættelse af den såkaldte *Dehousse* rapport), *P. H. Fischer: Det europæiske Kul- og Stålfællesskab* side 184 ff., *Erik Siesby, Juristen 1971* side 420 ff. og 1972 side 130 samt *Max Sørensen, Juristen 1972* side 125 ff.
2. Oversættelse af forfatningsbestemmelser m.v. er foretaget af justitsministeriet og er ikke officielle.
3. En sådan hjemmel fandtes imidlertid ikke, da Holland ratificerede EKSF-traktaten.
4. I henhold til art. 3 (3) i Dekret nr. 58-54 af 28.1.1958 anerkendes for så vidt angår fællesskabsakter bekendtgørelse i De europæiske Fællesskabers Tidende som »officiel bekendtgørelse« også efter fransk ret.
5. Et sådant forbehold om gensidighed (hvis opfyldelse den nationale dommer hyppigt ikke vil kunne tage stilling til), vil næppe blive anerkendt af fællesskabsdomstolen, jfr. ovenfor afsnit II.
6. »Syndicat Général de Fabricants de Semoules de France«. Afgørelsen er omtalt hos *Jens Fejø, TfR 1972* side 192.
7. »Administration des Contributions Indirectes et du Comité Interprofessionnel des Vins Doux Naturels mod Ramel.« Afgørelsen er omtalt af *Jens Fejø, TfR 1972* side 194.
8. Art. 25 i den belgiske forfatning bestemmer: »Udøvelsen af bestemte beføjelser kan ved en traktat eller ved en lov tillægges folkeretlige institutioner.«
9. Om dommen se *Jens Fejø, TfR 1972* side 189 ff. og *Eriks Siesby, Juristen 1971* side 422.
10. Det har været hævdet, se bl.a. *Eriks Siesby, Juristen 1971* side 420, at de højeste tyske domstole har accepteret princippet om fællesskabsrettens forrang. Der henvises herved til Bundesfinanzhof's dom af 11.7.1968 og Bundesverfassungsgericht's kendelse af 18.10.1967. Se dog herimod *Jens Fejø, TfR 1972* side 184 ff.
11. Rækkevidden af Bundesverfassungsgericht's kendelse af 18.10.1967 er tvivlsom. Sagsøgeren havde påstået, at 2 fællesskabsforordninger var ugyldige, da de stred mod den tyske grundlov. Bundesverfassungsgericht afviste sagen, da retten kun kan prøve spørgsmål vedrørende retsakter, der stammer fra tyske myndigheder. Domstolen understreger imidlertid udtrykkeligt følgende:
»Det er således ikke afgjort, om og i hvilket omfang Bundesverfassungsgericht kan sammenholde fællesskabsret med fundamentale retsregler i grundloven i sager, som kan anlægges for den. Dette er et spørgsmål, som klart afhænger af afgørelsen af det vidtrækkende præliminære spørgsmål, om og på hvilken måde man kan tale om EØF-institutionernes bundethed af Den tyske Forbundsrepublik's fundamentale retsorden, eller – med andre ord – om og i hvilket omfang Forbundsrepublikken kan fritage fællesskabsinstitutionerne fra en sådan pligt ved at overdrage højhedsrettigheder i henhold til grundlovens art. 24, stk. 1.«
12. Der var tale om en præjudiciel afgørelse i sagen *Costa mod ENEL*. Denne sag er nærmere omtalt under afsnit V i forbindelse med fællesskabsdomstolens præjudicielle afgørelse. Forfatningsdomstolens afgørelse lå forud for fællesskabsdomstolens afgørelse.
13. Se herom *Jens Fejø, TfR 1972* side 188.
14. Se herom *Max Sørensen, Juristen 1972* side 125.